

Ὁ Πελλίας εἶχεν εὐπαθῆ ψυχὴν μὴ δεόμενος φίλτρων, ἐξορκισμῶν καὶ ἐπωδῶν, ὅπως ἐνσπεύρῃ ἔρωτα καὶ φιλίαν· διὸ αὐτὸς ἐπικαλοῦμαι τοὺς οὐρανίους θεοὺς ἵνα ἐπαινίδωμεν τὸν ἀνεξάρνητον ἡμῶν φίλον, ὃς ἀφαίρων τῆς μνήμης τὰ λυπηρὰ γεγονότα, ἅπερ προὔξεν ἡμῖν ὁ πρὸς τὴν Δανάην ἔρως αὐτοῦ, πάλιν καταστήσει ἡμᾶς ὡς πρὶν εὐτυχεῖς. Ἀληθῶς ἡ ἀνάμνησις τοῦ Πελλίου ἀκμαῖα ἀναγεννᾷ ἐν ἐμοὶ τὰ θέλητρα τοῦ παρελθόντος βίου, ἀλλ' αὕτη θλιβερὰ ἔσται αὐτοῦ, τὰ δὲ δάκρυα οὐδαμῶς ἐξαρκούσι πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ πόθου τοῦ ἐπαινεῖν αὐτόν.

«Ἰοδάτα, μεθ' ὅσα περὶ τοῦ ἔρωτος ἔγνωμεν, καλῶς ἤδη γινώσκεις ὁποῖός εἰμι ἐπιφυλάττων τῇ φιλίᾳ τὴν καρδίαν, ἀγαπῶν σέ καὶ μήποτε τοῦ Πελλίου ἐπιλαθόμενος. Ἀλλ' ὅσον ἐπιπόλαιον ἐπίστευσα τὸ πάθος αὐτό, ἡ φύσις οὐκ ἐνδίδωσι τοῖς λογισμοῖς, οὗς ὁ ἄνθρωπος ἐνίοτε ἰδίᾳ λογίζεται [...]

«Ἐσχάτως ἐν Κορίνθῳ συνηθροίζοντο πολλοὶ ἵνα τελέσωσι τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀφροδίτης. Ἐκ τύχης εἰδόν τινα ἐξ αὐτῶν σπανίου κάλλους, δι' αὐτοῦ τὴν ἀπόλαυσιν προκαλοῦσαν, καὶ φιλόσοφον τὴν τῆς ψυχῆς θυμηδίαν ἐμπνέουσαν διὰ σπανίας εὐφυΐας, καλουμένην δὲ Ἀγλαΐαν.

«Ἡ χάρις τῆς μορφῆς αὐτῆς τέλεον ἀποτυποῖ τὴν σκεπτικὴν ἡδυπάθειαν τῶν τῆς Μίμνιδος καὶ τῶν Θιδῶν γυναικῶν, ἃς πολλάκις εἶδομεν ἐν Κορίνθῳ παρ' Ἀσianoῖς δεσπότης· ἀσθενὴς ροδίνῃ χροιά πρὸς τῇ θερμῇ πελιδνώσει τῶν παρειῶν ἐπαυξάνει τὸ γόητρον, καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ ὕγροί, ὧν ἡ φλογερὰ ἔλλαμψις εἰσδύεται μέχρι τοῦ βυθοῦ τῆς καρδίας τοῦ θεατοῦ ἀπεικονίζουσα τοὺς διακαεῖς τῆς ψυχῆς πόθους, περικυκλοῦνται ὑπὸ μακρῶν βλεφάρων, ὧν τῇ ἐλαφρῇ σκιᾷ ὁ ἔρως ἀσμενίζει. Τὸ στόμα ἀείποτε ἡμικλειστον ἔχουσα θερμῶς ἀποπνέει μύρα καὶ ὠτεὶ κεχρωματισμένον διὰ σιδείου καρποῦ ἀναζωπυρεῖ ἐπὶ τῶν χειλέων λάμπουσιν τὴν ἡδέϊαν φλόγα τοῦ πρὸς ἔρωτα περιπαθοῦς μειδιάματος τὸ πρόσωπον ὅλον περιβάλλοντος συμπαθέσι θελγῆτραις.

«Ἀγνοῶ, Ἰοδάτα, εἰ ἀπετύπωσα καλῶς τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἀπαστράπτουσαν ψυχὴν, τοῦθ' ὅπερ μόνον καθίστησι τὴν καλλονὴν τελείαν καταδεικνύον τὴν καλοκάγαθίαν τῆς καρδίας· εἰ οὐκ ἐπετέλεσα αὐτὸ ἐμπιστεύω σοι ραδίως εἰκάζοντι μορφήν τοιαύτην, ὅταν ἐγὼ ἀνευρίσκω τὸ πρόσωπον τῆς καλῆς Ἀγλαΐας. Ἡ κόμη αὐτῆς ἐκτενισμένη ἐν πυκνοῖς πλοκάμοις μελαντέροις τῆς στυλίδος ἐβένου ἐπισείεται περὶ τοὺς κροτάφους ὥσπερ σκιά κατορθοῦσα τὴν ἐκ τῶν καυστικῶν τοῦ Φοίβου ἀκτίνων προφύλαξιν τῶν θαλλόντων τῶν παρειῶν ρόδων. Οὕτως ἀπλοῦνται ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς, καὶ ὡς ἐν μέσῳ πυκνῶν μελάνων νεφῶν ἀναπαρίστησιν ἡ κεφαλὴ αὐτῆς τὴν δύσιν τερπνοτάτης τοῦ ἔαρος ἐσπέρας. Τὸ δὲ στῆθος ἡρέμα ἀναπαλλόμενον ὑπερβάλλει τὰς καλλονάς, ἃς οἱ καλλιτέχναι προσδιδόασιν ταῖς θεαῖς τοῦ Ὀλύμπου, συντελοῦν οὕτω ὅπως θέλγῃ τὴν ψυχὴν καὶ δουλοῖ τὴν καρδίαν.

«Ὅτι χαρακτηρίζει τὴν ζωὴν τῆς καλῆς Ἀγλαΐας ἐστὶ τὸ φιλόλυπον ἐπικαλύπτον πᾶσιν τέρψιν αὐτῆς καὶ ἡ σιωπή,

ἣν ἐνίοτε τηρεῖ καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις. «Τίς οἶδεν ἂν ποτε ἡ Δανάη ἀναμνησθῇ τοῦ Πελλίου» εἰπέ μοι διεξελθόντι αὐτῇ τὰ κατὰ τὸν Πελλίαν, αὐταῖς μόναις ταῖς λέξεσιν ἀρκεσθεῖσα μετὰ τὴν λυπηρὰν ἀφήγησιν τῆς τύχης τοῦ ἀγαθοῦ φίλου ἡμῶν.

«Μετ' αὐτῆς ἀπέρχομαι αὐρίον εἰς Ἀθήνας. Τῷ Ἀναξίλαφ οὐδὲν εἶπον φόβῳ μὴ παρεμποδίσῃ με τῆς ἀπολαύσεως ταύτης· Βεβαίωσον αὐτῷ, μὰ τοὺς πατρώους θεοὺς, ὅτι πανταχοῦ καὶ αἰεὶ ἔσομαι πιστὸς αὐτῷ καὶ τῷ Δῶρῳ, ὁμολογῶν χάριτας τοῖς ἀθανάτοις ὡς ἡμᾶς ἠξίωσαν, κατόπιν τῆς ἀπανθρώπου τοῦ Ἀκρίσιου καθ' ἡμῶν ὀργῆς, τῆς παρ' αὐτοῖς μεγάλης εὐνοίας. Ὁ Ἀκρίσιος οὗτος διὰ σκληρότητος συνήθους τοῖς τυράννοις οὐδενὸς ἀπέλαυσε παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ὁ Δῶρος καὶ ὁ Ἀναξίλαος ὀρθῶς προσαγορεύουσιν ἡμᾶς ἐταίρους πεποιθότες τῇ προθυμίᾳ ἡμῶν. Ἡ ἀγαθοεργία καλλίων τῆς κακοποιΐας· ὅτι εἰ τὸ ξίφος φονεῦον γεννᾷ τὴν ἐκδίκησιν, ἡ καλοκάγαθία καθίστησιν εὐτυχεῖς τὸν δεσπότην καὶ τὸν δούλον ἐμπνέουσα τὴν ἀγάπην διὰ τῆς εὐποιΐας.

«Ταῦτα γράφω οὐχ ἵνα ψέξω τὸν Ἀκρίσιον μὴ προσενηχθέντα ἡμῖν εὐνοϊκώτερον ὅπως λήψεται ἐν ταῖς μισηταῖς αὐτοῦ χερσὶ τὸν φίλον ἡμῶν· ὅτι τὸν Πελλίαν τότε μόνον ὁ αἰμοκαρὴς οὗτος τυράννος ἠδύνατο ἵνα ἀποσπᾷ τοῦ κόλπου ἡμῶν, ἐὰν συγχρόνως ἀπεχώριζε καὶ τὴν καρδίαν. Ἡ τύχη ἀδέβαιος, οὐδεὶς δ' ἀπαλλάσσεται τῆς εἰμαρμένης αὐτοῦ.

«Ἰκέτευσον τὸν Ἀναξίλαον ἵνα ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας, ὥς πάντες θαυμάζουσι· πεποιθὼς δὲ τῇ κατανεύσει αὐτοῦ ἀναμένω σε ὅπως μετ' οὐ πολὺ ἡμῶν ἐπιστρέψωμεν εἰς Κόρινθον, ἀγαπητὲ Ἰοδάτα.

«Μὴ ἀναζητήσης τὸ κηρόπλαστον ὁμοίωμα τοῦ Πελλίου ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀναξίλαου· ἔλαβον αὐτὸ ἐν' ἀποστείλῳ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Αἰγίνα καὶ ἐκτυπώσω διπλοῦν ἐκ χρυσοῦ ἐν τινὶ αὐτόθι χαλκείῳ, ὅτι τὰ χεῖλη ἡμῶν θερμὰ πολὺ βλάπτουσι τὸν μαλακὸν κηρὸν λίαν συνεχῶς ἐπ' αὐτοῦ προσκολλώμενα.

«Ἰοδάτα, οὔτε αἱ λέξεις οὔτε οἱ λόγοι καταδεικνύουσιν ὅτι αἰσθάνεται τις ἡ μνήμη διατηρεῖ τὴν φιλίαν, ἡ δὲ συμπύκνεια κατανοεῖ τὴν προσφορὰν.

«Ἀσπασαί μοι τὸν Ἀναξίλαον καὶ τὸν Δῶρον, καὶ προσεύων τὴν ζωὴν ἐν τῷ εὖ ποιεῖν μὴ παῦε σὺν τῷ φιλάτῳ Πελλίᾳ μεμνημένος τοῦ τὰ γράμματα ταῦτα κατασπεύδοντος διὰ δακρύων καὶ φιλημάτων καὶ σὲ ἀγαπῶντος ΠΑΝΔΙΟΝΟΣ.»

ΦΩΤΕΙΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

- Πῶς ὀνομάζεσαι, μικρά μου; τὴν ἑρωτῶ.
- Φωτεινὴ μὲ λένε, κύριε, ἀπεκρίνατο ἐκείνη.
- Ἐλα ἐδῶ λοιπόν, Φωτεινή, τῇ λέγω. Πᾶμε εἰς τὸ σπίτε

μου ν' αλλάξεις εκεί φορέματα και νά φροντίσωμεν νά εὐρωμεν κἀνένα συγγενῇ που, διὰ νά σέ πάρῃ.

Ἵπῃκουσε τὸ ἀτυχές και ἐφέλλισεν «εὐχαριστῶ». Τὴν ἔλαβον ἀπὸ τῆς χειρὸς και οὕτω κατήλθωμεν τὴν μακρὰν τῶν Φιλελλήνων ὁδόν. Ἐνῶ ἐβαδίζωμεν, παρετήρησα ὅτι ἐχώλαινεν τὸν ἀριστερόν πόδα.

— Τί ἔχεις και χολαίνεις; τὴν ἐρωτῶ. Μήπως εἶσαι ἀπὸ μικρὰ ἔτσι;

— Ὅχι, κύριε, μοὶ ἀποκρίνεται ἐκείνη. Ἀλλὰ πρὶν ἔπεσε μία πέτρα ἀπὸ τῆ σκεπῆ και με ἐκτύπησε και με πονεῖ πολύ.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος εἶδομεν κενὴν ἄμαξαν διερχομένην. Ἐκάλεσα τὸν ἀμαξηλάτην και εἰσῆλθον μετὰ τοῦ κορασίου ἐντὸς αὐτῆς. Μετὰ δέκα λεπτά εὐρισκόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐνθα τὸ ἀτυχές πλάσμα ἤλλαξεν ἐνδυμασίαν και ἀφ' οὗ ἐφωχεν ὀλίγον μοὶ διηγῆθη, ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ μου, τάδε:

B'.

«Ὁ πατέρας μου εἶνε πῆθαμένος τόσα χρόνια· ἡ μητέρα μου ἔμεινε με τρία ἀγόρια και με τρία κορίτσια. Τὸ πρῶτό μεγάλο ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἦταν ἡ Φρόσω μας, δεκαεννιά χρονῶν. Δὲν εἶνε τώρα δύο μῆνες· ποῦ ἀρραβωνιάσθηκε μ' ἕνα μανάβη, τὸν Δῆμο και αὐριον τὴν Κυριακὴν ἤθελε νά στεφανωθῇ.

Αὐτὴ τῇ ἑβδομάδᾳ εἶχαμε πολλὰς δουλειὰς γιὰτὶ τοιμαζάμε τὰ προικὰ τῆς Φρόσως μας. Καὶ ἡ μητέρα μου δὲν με ἄφησε νά πάγω αὐτὴ τῇ ἑβδομάδᾳ σχολεῖο γιὰ νά βοηθάω κι' ἐγὼ στὸ σπίτι σ' αὐταὶς τῆς δουλειαίς.

Ἀπόψε πρὶν νά φᾶμε εἶχε ῥοῖ ὁ Δῆμος σπίτι μας γιὰ νά καθήσῃ· λιγάκι. Τὰ δύο μεγάλα ἀδελφία μου δὲν ἦσαν σπίτι ἀλλὰ στὸ μαγαζί, γιὰτὶ ὁ ἕνας δουλεύει σὲ παπουτσιδικο, κι' ὁ ἄλλος σὲ ξυλάδικο και ἐπειδὴ κ' ἦτανε Σάββατο ἀργούσανε, καθὼς πάντα κάθε Σάββατο, γιὰ νά πληρωθοῦνε. Τὸ τρίτο μας ἀγόρι εἶνε μικρὸ ἀκόμη και δὲν κάνει τίποτε, μόνον σχολεῖο πάει. Τὸ παίρνω γὼ μαζὺ μου. Ἡμασθε τὸ λοιπὸν ἡ μητέρα μας, ἡ Φρόσω, ὁ Δῆμος, τὸ μικρότερο ἀδελφάκι μου ὁ Τάσος κι' ἐγὼ. Ἐβάλαμε νά φᾶμε. Ὁ Δῆμος ἔλεγε πῶς ἀπόψε θὰ ἔχωμε βροχὴ γιὰτὶ ὁ οὐρανὸς ἔξω ἦτανε κατὰμαυρος, και οὕτε τὸ δάχτυλό του κἀνείς δὲν ἔβλεπε.

Τὸ σπίτι μας ἦτανε παλαιὸ και εἶνε ἀποκάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐκεῖ ποῦ 'νε κι' ἄλλα σπιτάκια. Ἐδίναμε, ἔτσι ἔκουγα τὴν μητέρα μου νά λέγῃ, γιὰ δύο κάμαρες εἴκοσιπέντε δραχμαίς. Ἀμα φάγαμε, ἐμεῖς τὰ δύο μικρὰ ἀφ' οὗ εἶχαμε κι' ὅλας κουρασθῇ, ἐπέσαμε νά κοιμηθοῦμε γιὰτὶ ἔξημέρωνε και Κυριακὴ και θὰ πηγαίναμε και στὴν Ἐκκλησίαν. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ ἐρχότανε ὕπνος και ἔτσι καθὼς ἤμουνα ἔξαπλωμένη χάμου στὸ στρώμα μου ἔκουγα και τί ἔλεγαν. Μιλήσανε γιὰ τὸν αὐριανὸ γάμο τῆς Φρόσως μας και γιὰ τῆς ἐτοιμασίαις ἂν λείπη τίποτις.

Ἐξαφνὰ κ' εἶπε πῶς μιλούσανε βλέπομε και ἀστράφτει μὴ μὲν μεγάλη ἀστραπὴ και ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγο ἀκοῦμε και τὴν

βροντῇ. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κι' ἀρχίζει ἡ βροχὴ νά πέφτῃ ἄν ἀπὸ τουλοῦμι, θεοῦλη μου! Τότε σηκωθήκαμε ὅλοι κι' ἐτρέξαμε νά κλείσωμε τῆς χαραματίδαις και νά μαζέψωμε τὸ νερὸ ποῦ ἔπεφτε ἀπὸ τὴν σκεπῇ. Τὴν ἀνησυχία μεγάλη ποῦ εἶχαμε! Ἐμεῖς ἐλπίζαμε πῶς σ' ἕνα λίγο θὰ πάψῃ ἡ βροχὴ, μὰ κ' εἶνε ὅσῳ πῆγαινε και τόσῳ περισσότερη ἐγινότανε. Ἡ μητέρα μου ἔλεγε «κακὸ ποῦ πάθαμε με τοῦτο τὸ παληόσπιτο. Τώρα θὰ μᾶς γεμίσῃ ὅλο νερά.» Καὶ δὲν ἔλεγε ψέμματα γιὰτὶ τὸ πάτωμα ἦτανε ὅλο νερά. Δὲν περνᾷ πάλι ὀλίγος καιρὸς και βλέπομε ὅλος ὁ τοῖχος ἀπὸ μέσα νά ἦνε βρεμμένος και νά πέφτουν ἀπὸ τῆ σκεπῇ μερικαὶς πέτρες, και μὴ ἀπ' αὐταῖς μ' ἐπῆρε στὸ πόδι. Ὅλοι τότε φοβηθήκαμε. Καὶ δὲν εἶχαμε ἄδικο διότι ὕστερ' ἀπ' ὀλίγο ἀρχίζουν νά πέφτουν ὁλοένα πέτρες ἀπὸ τῆ σκεπῇ και τὸ σπίτι νά τρίζῃ. — Παναγία μου! καλὴ τί κακὸ πάθαμε! ἐφωναζάμε ὅλοι και ἐφοβούμασθε νά μὴ πέσῃ τὸ σπίτι και μᾶς πλακώσῃ ὅλους. Ὁ Δῆμος μόνον μᾶς ἔλεγε ὅτι δὲν ἦτανε τίποτα και νά μὴν ἔχωμε φόβο.

Ἡ βροχὴ ἔπεφτε πάντα, και ἔξω ἀκούγαμε νά τρέχουν τὰ νερά ἄν ποτάμι και νά βουίζουν. Τὸ σπίτι ὁλοένα ἔτριζε και ὁ μικρὸς μου ἀδελφὸς ὁ Τάσος ἔκλαιγε και ἐφοβώτανε καθὼς και ἐγὼ φοβώμουνα.

Νὰ ἔξαφνα πέφτει ἡ μισὴ σκεπῇ και κτυπάει τὴν μητέρα μου στὸ κεφάλι τὴν ἀδελφῇ μου. Τότε βάλαμε τῆς φωναίς και φωνάζαμε βοήθεια. Ἀλλὰ ποῦ βοήθεια! Ἡ μητέρα μου εἶχε λιγοθυμήσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους, μόνον ἡ ἀδελφῇ μου νοοῦσε ἀλλ' ἦτανε τσακισμένη ἀπὸ τὸ κτύπημα. Ὁλη ἡ βροχὴ ἔπεφτε μέσα στὸ σπίτι μας και ἐγέμιζε νερό. Ὁ Δῆμος εἶχε τρέξῃ και εἶχε σηκώσῃ τὰ χόματα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν μητέρα μου και ἀπὸ τὴν ἀδελφῇ μου ἡ ὁποῖα εἶδο γογγύσαν. Ἐγὼ ἔκλαιγα γιὰτὶ και μένα μ' εἶχε κτυπήσῃ μία πέτρα σ' ἄριστό μου πόδι και ἔκανα ὁλοένα τὸ σταυρὸ μου, και ὁ Τάσος με εἶχεν ἀγκαλιάσῃ με τὰ χεράκια του και εὐγάζε φωναίς δυναταίς. Ἡ μητέρα μου, ἀφ' οὗ τὴν εὐγαλεν ὁ Δῆμος ἀπὸ κ' εἶπε ποῦ ἦτανε πλακωμένη, ξελιγοθύμησε και πρῶτός τῆς λόγος ἦτανε «Τὰ παιδιὰ μου!» Ἐτρέξαμε κοντά τῆς και τὴν ἐφιλούσαμε. Ἦτανε καταϊματωμένη καθὼς και ἡ ἀδελφῇ μου! Ἀχ! μητέρα μου!

Και τὸ κοράσιον ἔπαυσε τὴν διήγησίν του και ἔκλαιε, καιτοὶ τὸ αὐτὸ ἔπραττεν ἐν ὅσῳ ἐδιηγείτο. Ἡμην καθ' ὑπερβολὴν συγκινημένος ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ φρικώδους ἐκείνου δράματος οὐτινος ἀμυδρὸν μόνον εἰκόνα ἡ ἀτυχῆς Φωτεινὴ μοὶ ἐδίδεν.

Ἀφ' οὗ ἡσύχασεν ὀλίγον, ἐπανέλαβε τὴν διακοπεῖσαν διήγησίν τῆς.

«Ἡ βροχὴ ἔτρεχε πρὶν περισσότερη ἀκόμη, ἡμασθε ὅλοι καταβραχμένοι και ἐκρυνάμεν. Ἐφωναζάμεν ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤρχετο ἐκεῖ νά μᾶς σώσῃ διότι δὲν τολμοῦσαν οἱ ἄλλοι, νά βγοῦν ἀπὸ τὰ σπιτία τους. Ἡ πέτρας πέφταν ἀπὸ τῆ σκεπῇ περισσότεραις και τὸ σπίτι ἔτριζε. Ἐπεφταν και ἀπὸ

τούς τοίχους μερικά κομμάτια. Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς πλέον πάει 'χαθήκαμε. Δὲν 'μπορούσαμε κι' ὅλας νὰ 'βγοῦμε ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας γιὰ νὰ πᾶμε ἄλλου. "Ἐξαφνα 'κεῖ πέρα βλέπουμε καὶ πέφτει ὅλη ἡ σκέπη 'κείνης τῆς κάμαρας 'ποῦ καθώμασταν καὶ μᾶς πλακώνει ὅλους. Ἡ Φρόσω μας ἔμεινε ξερὴ 'στὸν τόπο. Ἡ μητέρα μας τὸ ἴδιο, ἐπρόφθασε μόνον νὰ 'πῃ: «Τὰ παιδιὰ μου! Φρόσω μου! Δῆμο!...» καὶ 'ξεψύχησεν, ἔτσι μου 'φάνηκεν. Ὁ Δῆμος προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ γιὰτὶ ἤτανε βαρεὶὰ στὸ δεξιὸ χέρι νομίζω χτυπημένος καὶ εἶχε πέση χάμω. Τὰ κομμάτια ἀπὸ τοὺς τοίχους ὅλο 'πέφτανε. Ἐγὼ ἐφώναζα ὅσο 'μπορούσα καὶ παίρνω καὶ τὸν Τάσο ἀπὸ τὸ χέρι 'ποῦ ἤτανε κι' αὐτὸς χτυπημένος καὶ ἔτρεξα νὰ φύγω γιὰτὶ 'πῆγα νὰ τρελλαθῶ πειχά. Ἦτανε ὅμως σκοτεινὰ καὶ ἐκεῖ 'ποῦ νόμιζα ὅτι ἤτανε ἡ θύρα κτυπᾷ 'στὸν τοῖχο ὁ Τάσος καὶ μένει ξερός. Οὐτε ὦχ! δὲν εἶπεν. Ἐγὼ ἄνοιξα τὴν θύρα καὶ 'σὰν τρελλὴ 'βγῆκα ἐξω. Τότε ἀκούω ἕνα φοβερὸ κρότο καὶ βλέπω νὰ πέφτῃ ὁ ἕνας τοίχος τοῦ σπιτιοῦ, Ἐξω βροχή, κατακλυσμός. Τόσο φοβήθηκα ὥστε ἄρχισα νὰ φωνάζω καὶ νὰ τρέχω χωρὶς νὰ 'ξεύρω ποῦ πηγαίνω. Φοβώμουνα μήπως πνιγῶ κι' ὅλας γιὰτὶ τὸ νερὸ 'στοὺς δρόμους ἔτρεχε 'σὰν ποτάμι. Ἐτρεχα, ἔτρεχα, ὡς 'ποῦ ἀπόστασα πειχά καὶ δὲν 'μπορούσα καὶ νὰ περπατήσω γιὰτὶ μὲ πονοῦσε καὶ τὸ πόδι μου καὶ 'σὰν ξερὴ ἔπεσα ἐπάνω 'σ' ἐκεῖνες τῆς σκάλας. Ἐκεῖ ἤμουν αἰμώπηση ὥρα ἕως ὅτου μ' ἤρπαιε πλέον ἐσεῖς.»

Γ'.

Καθησύχασα τὸ ἀτυχὲς κοράσιον καὶ τῷ ὑπεσχέθην νὰ εὕρω τοὺς οἰκείους τοῦ τῆν ἐπαύριον. Τῇ εἶπον νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ ἄλλ' ἐκείνη ἐπέμενε νὰ κάθεται ἐπὶ τοῦ καθήσματος τοῦ καὶ νὰ κλαίῃ. Εἶδον ὅτι οὐδὲν θὰ ἔπραττον ἐπιμένων καὶ τὴν ἀφήκα. Μετ' ὀλίγον τὰ δάκρυά της ἔπαυσαν νὰ ῥέωσι καὶ κατελήφθη ὑπὸ ὕπνου. Ἡ ὥραία κεφαλὴ της ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τοῦ καθήσματος καὶ ἀνεπαύθη ἐκ τῶν τόσων κόπων καὶ ἀγωνιῶν τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Τὴν ἔλαβον ἡσύχως ὕστερον βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίδας καὶ ἐτοποθέτησα αὐτὴν ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας μὲν ἡγέρθη μετέβην νὰ ἴδω τὴν Φωτεινὴν. Εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἄλλ' ἐπύρεσσε καὶ παρελήρει. Ἐκάλεσα τὸν ἱατρὸν ὅστις μ' εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε σχεδὸν τίποτε καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐθερμυνετο.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἶχον ἴδῃ καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι κατέρρευσαν οἰκίσκοι τινὲς ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Μετέβην ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς διὰ νὰ ἴδω καὶ μάθω τὰ περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς Φωτεινῆς. Εἶδον τὸν καταπεσόντα οἰκίσκον τῆς ἀτυχοῦς κόρης. Τρία πτώματα εἶχον ἀνευρεθῇ τὸ τῆς μητρὸς τῆς Φωτεινῆς, τὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Φρόσως καὶ τὸ τοῦ μικροῦ Τάσου. Ὁ Δῆμος εἶχε σωθῇ, ὡς ἔμαθον. Τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων εἶχον μεταφερθῇ εἰς ἕτερον οἶκον ἐνθα τὰ ἡτοιμάζον νὰ ταφῶσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θρήνων πλείστων γυναικῶν καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τῆς δυστήνου Φωτεινῆς.

Ἀνησυχουν λίαν περὶ τῆς Φωτεινῆς ἀγνοοῦντες τί ἀπέγινε. Τοὺς καθυσώχασα εἰπὼν αὐτοῖς ὅτι εὕρισκετο παρ' ἐμοὶ καὶ ὅτι κακοδιαθετοῦσα θὰ ἤρχετο μετὰ τινας ἡμέρας. Μὴ εὐρὼν τὸν Δῆμον παρήγγειλα νὰ τῷ εἰπῶσι νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Τὴν ἐπαύριον ἐν ᾧ ἐκαθήμην εἰς τὸ γραφεῖόν μου παρούσιάζεται νέος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φορῶν πενήθιμην ἐργάτου ἐνδυμασίαν καὶ δεδεμένην ἔχων τὴν δεξιὰν χεῖραν. Ἐνόησα ὅτι αὗτος θὰ ἦτο ὁ Δῆμος καὶ ὄντως αὐτὸς ἦτο.

Ἦρχετο νὰ συμπαράλῃ τὴν Φωτεινὴν. Ἐπειδὴ δ' εἶχε μάθῃ ὅτι τὸ κοράσιον δὲν ἦτο πολὺ καλὰ εἶχε φέρῃ καὶ ἄμαξαν. Ἐκάλεσα τὴν Φωτεινὴν, ἥτις εὐθὺς ἦλθε μὲ ὥχρον τὸ πρόσωπον. Μόλις εἶδεν αὐτόν:

— Δῆμό μου, σύ εἶσαι; ἀνέκραξεν ὁρμῶσα καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτόν τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐκεῖνος ἔπραξεν. Ἐσώθηκες λοιπόν; Οἱ ἄλλοι πῶς εἶνε;

— Ὅταν θὰ πᾶμε σπῖτι θὰ τὰ μάθῃς, ταλαίπωρο παιδί, τῇ εἶπεν ἐκεῖνος.

Ἡ Φωτεινὴ ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ καὶ μ' ἀποχαιρέτισε δακρυρροοῦσα. Ἠσπάρθη εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης τὴν χεῖρά μου καὶ μ' εἶπε μὲ τὴν παιδικὴν τῆς ζωηρότητα χιλιάκις «Εὐχαριστῶ». Ὁ ἐργάτης ἐπίσης μοὶ ἔσφιξε διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ χειρὸς τὴν χεῖρα λέγων μοι ὅτι ἐφ' ὅρου ζωῆς θὰ μ' εὐγνωμόνη καὶ ἀμφοτέροι ἐξῆλθον.

Ἡμην λίαν συγκεκριμένους διότι ἡ τυχὴ τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου κορασίου μ' εἶχε κινήσῃ μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον. Μετέβην εἰς τὸ παράθυρον θεόμενος τὸν Δῆμον καὶ τὴν μικρὰν εἰσερχομένην εἰς τὴν ἄμαξαν ὅτε ἡ Φωτεινὴ ἡρώτα πάλιν:

— Λοιπὸν τί θὰ μάθω σπῖτι;

Καὶ ὁ Δῆμος θεωρῶν αὐτὴν μὲ τεθλιμμένον ὕφος ἐπανελάμβανε:

— Ταλαίπωρο παιδί!!!...

Ἡ Φωτεινὴ μὲ εἶδε καὶ μ' ἔκαμε διὰ τῆς χειρὸς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ. Ἐστῆριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου μου καὶ ἐθεώρουν μελαγχολικῶς τῷ βλέμματι τὴν ἀναχωροῦσαν ἄμαξαν. Ἐμείνα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν κατεχόμενος ὑπὸ μυρίων σκέψεων καὶ ὅτε ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν δύο δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν μου ἀναλογιζόμενος τί θὰ ἐμάνθανεν ἡ ἀτυχὴς Φωτεινὴ εἰς τὸν νέον οἶκόν της καὶ ἐπανελάβον μηχανικῶς καὶ ἐγὼ τὸ τοῦ Δήμου ἐκεῖνο.

— «Ταλαίπωρο παιδί!!!...»

Γ. Α. Β.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΕΟΥΧΤΕΡΣΛΕΒΕΝ

Ἡ συνείδησις ἡ ἀποδίδουσα πολλὴν ἀξίαν εἰς τὴν ἰδίαν προσωπικότητα, δύναται νὰ γίνῃ αἰτία ὑποχονδρίας, ἐὰν δὲν ἀντισταθμίζεται ὑπὸ μεγάλης ἐνεργητικότητος.